

Kätkettyjä aarteita

Sydänkesän lämpimät tuulet leyhyttävät täyteen vehreyteensä varttunutta luomakuntaa. Leudossa kesäillassa kumahtelevat myös jo tutuksi tulleet kaulushaikaran matalat kutsuäänet. Teiden varret valkoisena mattona kasvava koiranputki, jota myös juhannuskukaksi kutsutaan, kukkii vielä voimiansa tunnossa. Seuraavaksi pihat ja pientareet täyttää mesiangervojen huumaava paljous. Viileän kesäkuun jälkeen koittaa vihdoin kauan odotettu kesäisen lämmin heinäkuu.

Viileän sateisen kesäkuun ajanvietteeksi on voinut hyvällä omallatunnolla keskittyä television katseluun. Uusi Fox kanava esittää mielenkiintoista ohjelmaa; lentoturmatutkinnat. Tuota ohjelmaa kun katsoo, niin viimeistään häipyvät haaveet lomamatkoista kaukomaihin tai lentomatkailusta yleensä. Ja kotimaan kesä, vaikkakin viileä ja sateinen, kohoo arvoon arvaamattomaan. Toinen samaisen kanavan ohjelma: huutokaupan metsästäjät, taas on aarteenetsintää parhaimmillaan. Jostain ihmeellisestä syystä Amerikassa arvokkaitakin tavaroita unohtuu vuokrattavien varastojen kätköihin, ja kun vuokra jää maksamatta, huutokaupataan varastot ulkopuolisten pengottaviksi. Monta kertaa kuitenkin huutajien ahneus kostautuu arvottoman roinan selvittelyksi.

Kuluva alkukesä on osaltani ollut ruohontuoksuinen, tarkemmin sanottuna; vastaleikatun ruohon. Helmikuisen aktivoinnin tuloksena löytyi lopulta se sekin lokero mihin meikäläisen sijoittamalla kaupunki saa säästettyä muutaman euron päivässä, kolmena päivänä viikossa leikkaantuu kaupungin paikallisten kiinteistöjen nurmikat meikäläisen toimesta. Entisen Ullavan kunnan elinaikoina tosin kunta yritti säästää vielä enemmän ja teetti surutta viisipäiväistä työviikkoa. Onneksi en ollut enää kuntaliitoksen aikoihin tuollaisella komennuksella; kunnan henkilökunnallehan taattiin voimassa olevat työsuhteet siirtymäajan loppuun saakka.

Jenkkiläisen sanonnan mukaan, ilmaista lounasta ei ole. Kun paikallisissa kauppaliikkeissä on alettu lounaita edullisesti tarjoilemaan, unohtuu helposti parantuneen palvelun kääntöpuoli. Lisähenkilökunta, jota on jouduttu palkkaamaan lounaita tekemään nostaa työvoimakustannuksia, ja mihinkä nämä kustannukset lopulta siirtyvät? No kaupan hintoihin tietysti. Hintoihinsa on esimerkiksi tullut tavallisen punainen purkki maitoa, jonka hintaan on piilotettu ylimääräinen 10 c. Tuskin monikaan huomaa tutkia kassakuittia sen tarkemmin tällaisten yllättävien korotusten varalta. Se minkä satunnainen ohikulkija edullisen lounaan ostaessaan hyötyy taloudellisesti, kanta-asiakas maksaa moninkertaisesti ympäri vuoden; ei hyvä.

Kuluvan kesän osalta on taas perinteinen kulttuuriviikkokin saatu päätökseen. Alikylän kylätalolla ja kirkonkylän koululla oli esillä mielenkiintoinen leikkaus pienen pitäjän kuvataiteesta. Alikylällä oli esillä useamman taiteilijan teoksia, ja koulun juhlasalissa Martta Vähälän tuotantoa. Pieneen pitäjään on keskittynyt paljon lahjakkuutta, ja vielä varmaan useammalle kulttuurikesälle mahtuu kätkettyjä kykyjä.

Ensi viikolla käynnistyy Kaustisen festivaaliviikko. Jälleen kerran, vaikeuksista välittämättä. Lisävaikeuksia tuo tänä vuonna koulukeskuksen homevauriot. Mutta eipä hätää, uusi uljas opinahjo ja esiintymispaikka on jo suunnitteilla. Pitäisiköhän tuo uusi koulu kattaa samanlaisella paanukatolla kuin kirkkoon on talkoilla tekeillä, kestäisi paremmin ja kauemmin kuin nykyisen koulun katto, ja voisi senkin tehdä talkoilla.

RAUNO NIIRANEN

rauno.niiranen@suomi24.fi